

[Bertel Dahlgaard.]

den største Hindring for det produktive Opbygningsarbejde her i Landet.

Man skal ikke opholde sig ret mange Dage i Norge for at iagttage, at man her i langt højere Grad har forstaaet dette, end man har i Danmark. En saadan Forstaaelse præger netop Retsopgøret i Norge. Et Opgør i Overensstemmelse med det norske Folks Retsfølelse gennemføres, men det er Virkningerne for det fremtidige Norge, Tankerne samtidig beskæftiger sig med. Det er typisk, at da Norges Forsvarsminister forleden over for et dansk Blad skulde gøre Rede for det retslige Opgør i Norge, føjede han straks til: „Vi maa sørge for, at Fængselsopholdet for alle de mindre Forbrydere bliver Vejen tilbage til Livet. Vi vil aabne Adgang til Løsladelse paa Prøve i stor Maalestok,“ — det ærede Medlem Hr. Robert Mikkelsen skulde lægge Mærke til dette — „en rigtig Kriminalpolitik skal forhindre, at vi faar alt for mange Mennesker, der ikke bagefter kan sørge for sig selv. Der er allerede givet Meddelelse om, at alle, der har udstaaet deres Straf, uhindret skal have Lov til at tage Arbejde, men selvfølgelig vil en saa hurtig Assimilering volde Vanskeligheder.“ Det er den samme Tankegang, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller forleden Dag er inde paa i et Interview i „Gads danske Magasin“, hvor det ærede Medlem siger: Vi maa indstille os paa, selv om det maaske vil falde mange svært, at disse straffede skal have samme Chance for at komme ind i hæderligt og ordentligt Arbejde som enhver anden, der er straffet. Vi kan ikke, siger det ærede Medlem, i det danske Samfund have mange Tusinde Personer gaaende som udstødte, fordi de har forset sig mindre groft under Besættelsen. Men det er selvfølgelig rigtigt, som den norske Forsvarsminister sagde, at en saadan Assimilering vil volde store Vanskeligheder. Det meddeles nu fra Norge, at der er truffet en Aftale mellem Arbejdernes og Arbejdsgivernes faglige Organisationer om, at der ikke maa lægges Hindringer i Vejen for Genantagelse af dem, der har afsonet deres Straf. Tankegangen, der ligger bag en saadan Vurdering, er følgende: Afregningen med Samfundet er fuldbyrdet, og giver de paagældendes fremtidige Liv og Færdig ikke Anledning til Klage, maa Samfundet ogsaa vedstaa sin Del af Afregningen.

Jeg har ønsket at fremsætte disse Betragtninger, fordi jeg opfatter de Ændringer, der her gennemføres i Straffelovstillægget, som et Led i denne positive Ind-

stilling over for de Problemer vedrørende Skyld og Straf og Soning og Genrejsning, som Besættelsestiden har efterladt os, og saa haaber jeg, at den højtærede Justitsminister vil sætte alle Kræfter ind paa at fremskynde Retsopgøret i alle dets Forgreninger.

Paul Holt: I Modsætning til flere af de øvrige Ordførere vil jeg udtrykke min Taknemmelighed over, at Udvalgsarbejdet vedrørende det Lovforslag, vi her behandler, har trukket saa længe ud. Jeg tror, det har været meget nyttigt, at man fik Lejlighed til at drøfte disse Spørgsmaal indgaaende, og jeg tror, det derigennem lykkedes at faa bøjet forskellige Synspunkter imod hinanden, som det ellers vilde have været umuligt at faa til at gaa sammen. Resultatet er ogsaa blevet et Forslag, der i Realiteten dækker de Anskuelse, som det høje Folketing rummer vedrørende dette Spørgsmaal.

De reelle Modsætninger er betydeligt ringere, end man maaske faar Indtryk af, naar man hører de forskellige Synspunkter blive procederet. Det, der har været det afgørende Spørgsmaal, er Nedsættelsen af Minimumsstraffen. I den højtærede Ministers oprindelige Forslag var det foreslaaet, at denne Straf skulde gaa ned til 1 Aar. Nu er dette ændret til 2 Aar. Jeg havde Lejlighed til under første Behandling af nærværende Forslag at udtrykke som min principielle Anskuelse, at det vilde være det rigtige at fastholde 4 Aars Grænsen. Hvis man skulde gaa med til en Nedsættelse, maatte det være under den udtrykkelige Forudsætning, at man havde gennemgaaet grundigt det Materiale, der foreligger til Bedømmelse af Domspraksis. Det er lykkedes os at faa en almindelig Oversigt over denne Domspraksis, og det viser sig, at der er almindelig Enighed om, at Domspraksis ikke kan begrunde en almindelig Nedsættelse af Straffene, men man har ønsket at give Udtryk for, at Loven skulde tilnærmes denne Praksis, og det er derfor, man har kunnet gaa med til i Loven at indføje Bestemmelsen om, at 2 Aar skulde være Minimumsgrænsen. Netop under denne udtrykkelige Forudsætning har jeg for mit Vedkommende kunnet gaa med til dette Forslag. Jeg tror, det er af stor Betydning, at dette Resultat samler et stort Flertal. Jeg tror, det betyder meget, at Forslaget kan blive gennemført, saaledes at den stadig fortsatte Diskussion om denne Lov maa høre op, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den Behandling, som